

10 Năm Viện Phật Học A Dục

Thiện Đức

T hấm thoát mà đã 10 năm trôi qua trong đời của một người học viên Viện Phật Học A Dục. Ta thăm thấy như một giấc chiêm bao, như là mới hôm qua, hôm kia đâu đây, một ngày mà tiết trời vào đông lạnh cóng, buốt giá chân tay, chúng ta gặp nhau lần đầu để chuẩn bị trang nghiêm một buổi lễ khai giảng lớp học đạo, với tư cách là học trò. Ai nấy đều xuyt xoa than lạnh, hai tay tự chà xát vào nhau để tìm hơi ấm và ái ngại cái bắt tay xã giao làm bạn. Dĩ nhiên ai cũng hiểu và cảm thông điều này qua nét cười rất tươi, rất vui biểu hiện qua những nếp nhăn thật sâu thật dài trên đuôi mắt. Cái lạnh của cảnh đời tha phương kể cả cái lạnh vật lý, không có đủ lý do để làm cho chúng ta nao núng khi mà lòng đã quyết. Và chúng ta đã bắt đầu vào lớp với tất cả tấm lòng thiết tha, phấn khởi và tự tin từ nơi thầy lẫn trò...

Lúc bấy giờ trên một cơ sở rộng một acre gồm có hai căn nhà gạch mà chùa Hoa Nghiêm đã tạo mãi được, vốn là một nơi bán cây kiểng trước đây, cảnh tượng thật là um tùm đầy cây cỏ hoang vu lâu ngày không có bàn tay dọn dẹp...

Sau ngày khai giảng, nhân ngày vía Đức Quán Thế Âm Bồ Tát, bảng Viện Phật Học A Dục được dựng lên đầu tiên. Khen ai khéo chọn nét chữ màu xanh xanh học trò. Tấm bảng tuy nhỏ, mang nét khiêm tốn nhưng có dáng dấp của một cái gì cổ kính thâm nghiêm tương ứng với một khoảng không gian êm ả đầy thanh tịnh vì bên trái miếng đất là một công viên với cỏ tươi xanh vờn im mát.

Trong những ngày đầu, số học viên tham dự đã quá tải trong một phòng học vốn là phòng khách cũ, Thầy Trụ Trì chùa Hoa Nghiêm đã cân nhắc và sửa chữa lại mái hiên phía sau, tuy hẹp bề ngang nhưng có bề dài gấp đôi phòng khách. Đóng plaster xung quanh và trần nhà, trông cũng mát mắt và đây là lớp học kéo dài tới 3 năm cho tới khi nhu cầu xây cất chùa được tiến hành.

Trong những ngày cuối, lớp học bị đột rồi nước mưa tạt vào vách bên hông đã để lại từng vũng nước to dưới sàn.

Dường như không có ai phàn nàn gì về những khó khăn hoặc vì thời tiết nóng lạnh hoặc vì lớp học bằng tole, mái tole, vách tole... Tất cả đều đang lặn ngụp trong vũng sâu tâm linh, cân não do quý Thầy phương tiện ép đặt để cho mỗi học viên tự mình lựa chọn: hoặc là trốn học nếu không kham nổi, hoặc là phải cương quyết đi cho tới đích. Số học viên ghi danh tham dự khoảng 60 người. Thời khóa được chia làm hai lớp.

Nhưng thật là không may, sau vài tuần đầu, các em trẻ tuổi dần hồi bỏ lớp vì một mặt tiếng Việt các em đã kém mà giáo lý lại không phải thuần tiếng Việt, có pha trộn rất nhiều Hán tự, thành ra sự khó khăn trở thành gấp đôi. Đành thôi!

Và từ đó lớp học còn lại trên dưới 30 học viên được giữ nguyên, bắt tăng, bắt giảm, trong suốt 3 năm dài. Về trình độ, có lẽ đây cũng là một thành tựu của Viện Phật Học A Dục trong quan niệm về tiêu chuẩn tuyển sinh: tối thiểu học viên đã tốt nghiệp Tú Tài. Có vị đã qua chương trình Đại học, Cao đẳng, có vị đã công chức, giáo viên... Các vị trẻ nhút hiện đang là sinh viên tại các trường Đại học hoặc trường Cao đẳng. Đa số quý vị đã là Phật tử và đang làm Phật sự tại chùa Hoa Nghiêm và chùa Quang Minh. Đây là những Phật tử thuần thành, thường tụng kinh, hộ niệm và thường nghe giảng pháp. Thành phần ban giảng huấn gồm có bốn Thầy: Thượng Tọa Trụ Trì chùa Hoa Nghiêm, Đại Đức Trụ Trì chùa Quang Minh, Đại Đức Trụ Trì Tu Viện Phước Huệ, và Thầy Thiện Đại. Trong đây có vị đã từng là giám đốc một Phật Học Viện, có vị đã thụ học tại Viện Đại Học Vạn Hạnh... Tài liệu được giảng dạy là bộ Phật Học Phổ Thông do cố Hòa Thượng Thích Thiện Hoa biên soạn. Thời lượng là 2 giờ mỗi tuần vào mỗi chiều Chủ Nhật, kéo dài 3 năm. Thời gian tại lớp tuy ít nhưng từ năm thứ hai trở đi, người học viên rất bận rộn ở nhà để làm bài nộp và tra cứu rất nhiều để thuyết trình. Làm bài nộp và thuyết trình có thể nói là một phương pháp độc đáo mà ban giảng huấn áp dụng, giúp cho người học viên lớn tuổi có cơ hội học và hiểu thấu đáo, tường tận vấn đề mình để tâm vào, chưa kể phát triển thêm về nhiều mặt khác nữa mà giờ đây sau mười năm nhìn lại, anh chị em đều tự thấy rằng mình đã tiến rất sâu vào trong tòa nhà Phật pháp. Giá trị thấm thấu đã đẩy người học viên không dừng nghĩ trên hành trình hướng thiện, hướng thượng vì diệu tuyệt vời. Họ đã cùng chịu đựng gay go với nhau và vượt qua được, khi nhìn lại, mỗi học viên đều ôm ấp những kỷ niệm khó quên. Các vị nghiêm nhiên trở thành những hội viên thường trực của các thư viện Phật học, ra vào tấp nập, kêu gọi bạn bè để hỏi điều này, giúp cho điều kia. Bên cạnh một đời sống thường nhật với gia đình, các công án viên đã học bài, làm bài với những nghịch duyên của người thân... Các Thầy cũng không được để yên, bởi vì câu hỏi nào, thầy nào đặt ra đều có trách nhiệm hướng dẫn làm bài, chỉ dẫn phương pháp tra cứu tài liệu...

Tới phần thực tập thuyết trình, mới là vui đáo để và cũng không kém phần lo âu. Nhiều vị đã từng xuất hiện trước đám đông, từng đứng trên bục giảng, mà sao lạ, lần này vẫn thấy nao nao trong dạ, hồi hộp lo âu! Là tại vì chúng ta đều có chung một điều yếu là thiếu tự tin. Làm sao mà tự tin cho được trước vấn đề Phật học

mênh mông đầy bí nhiệm và triết lý cao thâm. Ngay cả những câu hỏi lắt léo, quý Thầy vẫn phải tra cứu nhiều lần để bỏ tấc cho hoàn hảo.

Có nhiều vị học viên ngay lần đầu đã hốt hoảng xin thầy:

- Thưa thầy cho con xuống cho rồi, con sợ quá! Cái gì mà 60 con mắt hướng vào con trên những khuôn mặt trang nghiêm đến lạnh lùng khiến con bần rùn tay chân, thì còn lời đâu để mà nói!

Tự nhiên cả lớp cười ô lên như phá đi phần nào nặng nề dồn ép nhíp tim! Thầy ôn tồn khuyên:

- Chị đừng sợ, Thầy chỉ cho chị một nghệ thuật để tự trấn an mình. Chị phải tự tin rằng, đề tài mà mình đang nghiên cứu và trình bày chỉ có ta là rành nhứt và quý vị đây đều có tâm cầu học thì có ai làm khó chị đâu mà sợ. Cũng giống như chị chỉ cho bạn bè phương pháp nấu một nồi bún riêu sao cho ngon miệng, chị sẽ thấy một nồi bún riêu "pháp" trước mặt bạn bè để lấy lại lòng tự tin.

Vô hình chung, trấn an được nỗi sợ hãi, nó là gì, hình tướng ra sao? hành giả sẽ nhận diện được nhanh chóng và thân chứng bởi hành vi của một học viên đang thực tập thuyết trình. Vậy thuyết trình là một pháp môn tu để biết thế nào là nỗi sợ hãi. Chúng ta đang học mà thật ra là đang tu vì pháp Phật là pháp để thực hành tại chỗ, trong lý thuyết tự nó có chất liệu của thực hành. Nhiều vị bảo rằng, thôi đi, đừng có học nữa, mà nên tu đi và quên rằng tu, học là pháp môn không hai. Điều quan trọng nhứt trong thuyết trình là một phương tiện trả bài, làm cho mình thuộc bài, ở một trình độ khác của lớp học người lớn, thế thôi. Nói hay, nói dở để diễn đạt không quan trọng mà cần nhứt mình phải nói ra những gì mình đã học, đã hiểu, có như thế thì sức học, sức hiểu mới được tô bồi và lưu giữ lâu dài trong bộ nhớ "ngươi" của chúng ta.

Biết đâu những huân tập này sẽ là những chủng tử... Giờ đây sau mười năm nhìn lại, nhân dáng của từng học viên biểu lộ qua từng lời, từng chữ, trong phát biểu, đã phản ảnh những kết quả không ngờ tiến bộ vượt bậc ngoài sự chờ mong của các bậc thầy. Thầy trò nhìn nhau biểu lộ ánh nhìn giao thoa, bắt gặp ở đó niềm vui hài lòng, tự tin và... biết ơn...

Trên cương vị của những vị giảng sư, nhất là ở trách nhiệm của những vị trụ trì, trong một hoàn cảnh thời giờ luôn eo hẹp, không phải là không đòi hỏi nhiều dầy công, nỗ lực. Với quyết tâm phải thành tựu một khóa học như ý nguyện, nên mặc dù hằng ngày những vấn đề tâm linh của cộng đồng Phật tử luôn được lưu tâm giải quyết, quý thầy hội ý để tìm ra những phương pháp giảng dạy sao cho thích hợp, cho sự thâm nhập, lãnh hội được tốt nhứt.

Sự lập đi lập lại nhiều lần những ý niệm, những lời Phật dạy, giống như trùng tụng để cho người học khi bước qua một đề tài mới, bộ kinh mới thì phải trước đã học phải được nhuần nhuyễn.

Đôi khi quý thầy tâm sự:

- Anh chị than cực, chỉ có một phần, chúng tôi cực hơn gấp 5, 3 lần. Chúng tôi phải rà xét lại hoàn toàn những câu Phật dạy, trước

khí phát biểu, chứ không dám nói lên những điều mình còn nhớ lơ mờ...

Rồi ra, ngày kết cuộc cũng phải đến trong sự thờ phào nhẹ nhõm của thầy lẫn trò. Viện Phật Học A Dục đã chánh thức công nhận 27 hội viên tốt nghiệp cao đẳng Phật học. Đây là một thành tích, một tác phẩm mà, cộng đồng Phật giáo hải ngoại có thể tự hào trong nhiệm vụ hoàng pháp. Và đây cũng là một phước duyên lớn cho người cư sĩ Phật tử có được cơ hội thụ hưởng một nền giáo dục Phật học chính quy mà cơ hội này ở Việt Nam chỉ có hàng tầng ni mới được ưu tiên. Nếu có dịp đọc lại lịch sử Phật giáo Việt Nam, (Tác giả Nguyễn Lang) chúng ta sẽ thấy những khóa học Phật của Chư Tăng từ miền Trung rồi về Sài Gòn, rồi ra Trà Vinh với cái tên đề đời là hội Phật học Lương Xuyên, ta sẽ mừng tượng ra rất nhiều cái khó để thành tựu một khóa học nhứt là trong bối cảnh xã hội loạn lạc đao binh. Quý thầy thường trưng diễn những giai đoạn này để khuyến khích lẫn nhau vì thật ra chúng ta chưa hề đối diện với nghịch duyên.

Sinh hoạt rất là bận rộn, rộn rã đầy phấn khởi. Số tiền cước phí để gởi đi hàng tuần tiêu tốn khoảng 400 đô la. Có nhiều vị âm thầm hơn, tầm vóc khiêm nhường hơn, nhưng rất đều đặn kiên trì, dúi tận tay từng bạn đạo những disk Phật Học mới lạ, trong những dịp họp mặt... Nói chung, ai cũng có Phật sự để làm tùy theo khả năng. Bằng cấp mà quý thầy trao tận tay, giờ đây đã có giá trị thực dụng. Giáo lý đã chuyển từng tâm niệm, trong từng giai đoạn thụ học. Thoạt khởi đầu, khi học tới bài tam quy, ngũ giới, thì có vị đã tới xin thầy quy y, có khi cho toàn thể gia đình... đã trở thành một bước ngoặt đầy cảm khái của những bậc thầy đứng trên bục giảng...

Nhân cái đà thành tựu sau 3 năm, quý Thầy không bỏ lỡ cơ hội, tiếp tục phát triển thêm một khóa mới tương tự tại chùa Quang Minh, đồng thời tại Viện Phật Học A Dục tức chùa Hoa Nghiêm, một khóa học mới khác tiếp nối dành cho học viên đã tốt nghiệp gọi là Chuyên Khoa Phật Học, tiếp tục khai triển kinh bộ còn lại trong kho tàng Phật học: triết lý Tịnh Độ, kinh Pháp Bảo Đàn, Kinh A Hàm v.v... Thời gian êm ả trôi qua. Học viên không còn thấy sợ thuyết trình nữa vì sức thẩm thấu ngày càng có dấu hiệu sâu hơn cụ thể hơn vì còn có nỗi sợ nào lớn hơn luân hồi sinh tử. Và rồi, tuần tự quý vị đã rời khỏi ghé nhà trường, cạo bỏ râu tóc, xuất gia tu đạo. Chúng ta đã vượt biên một lần nữa từ hạn cuộc cư sĩ để nhập vào thế giới tăng, ni qua nhíp cầu viện Phật Học A Dục.

Mười năm nhìn lại, Viện Phật Học A Dục đã cống hiến cho giáo hội một tăng sĩ và 6 ni cô. Nhân quả rất là hiện tiền.

Đáng ra, lớp học phải còn tiếp tục mãi cho tới khi nào một học viên cuối cùng rời khỏi lớp để làm tăng, làm ni, thì hành trình của quý thầy mới hoàn mãn. Nhưng... tâm kiên cố, dũng mãnh có thừa mà thân thì hữu hạn và vô duyên, nên khóa học đành ngưng ngang nửa chừng! Vậy thì quý vị còn lại phải tự thấp đuốc lên mà đi... bởi vì Viện Phật Học A Dục, biết rằng đã đến lúc quý vị phải chấp vào thân đối cảnh mềm mại, nhiệm màu Phật học để mỗi người một hướng bay vào khoảng không biến pháp giới, hóa, hiện, vị lai, giúp người, độ mình, đền ơn thầy tổ...

Kỷ niệm mười năm Viện Phật Học A Dục, trong căn phòng đủ rộng của một mùa đông giá lạnh, nhưng dào dạt tình đạo hữu với nhiều kỷ niệm ấm áp thiết tha. Thầy trò xúm xít nhau ăn mừng, chuyện trò thân mật với tất cả tụ họp đông đủ mọi người ngoại trừ quý vị đã xuất gia đang trong mùa kiết hạ an cư. Đây cũng là điều đáng tiếc vì hiếm khi có cơ hội tập họp đầy đủ như vậy để chia sẻ kinh nghiệm, miễn phí lời giảng, đọc kinh, sách Phật giáo như là tông phái Tịnh Độ đã được toàn cầu nhập cuộc hưởng ứng.

Kể về Viện Phật Học A Dục trong bước ngoặt mười năm không phải là cơ hội để khoe khoang thành tích, để cho cái ngã được thổi phồng to lớn đẹp đẽ hơn. Chúng ta không sợ khen chê bởi vì sau lưng không hề có cái bóng dáng của danh lợi. Các chánh vẫn muốn thừa một điều duy nhất là làm được điều gì có hiệu quả đều xuất từ một nền giáo dục kỹ lưỡng, công phu.

Viện Phật Học A Dục là một cơ sở giáo dục có giá trị sách tấn, khuyến khích, toàn thể Phật tử nếu chưa có cơ hội học Phật, nhất là với tâm niệm muốn phụng sự Tam bảo, cúng dường chư Phật, tôn tạo phước báo trời người mai sau, xin đừng bỏ lỡ cơ hội ghi danh.

Phật học là một nghệ thuật sống, vượt lên trên tất cả các nghệ thuật sống, bởi vì đó là một phương tiện có thể giúp cho hành giả thăng hoa về tâm linh đến bờ chân, thiện, mỹ...

Chiều nay, nắng vàng nhạt không còn hiện hữu trải dài bên thềm khung cửa hẹp, lan tỏa tận xa xa như mười năm trước, ngày nào đã làm cho học viên lơ đãng lo ra trước bài học khó, bất chợt cảm nhận một vẻ đẹp lạ lùng của thiên nhiên, với màu vàng của nắng bị một mùa đông dài làm khó, hành hạ cho đến vàng vọt thâm thương, như một thiếu nữ đẹp vừa khỏi bệnh, một nét đẹp liêu trai, để tự trách mình không biết làm thơ ca ngợi! Chỉ còn lại đây mở khói sương mờ nhạt hư ảo núp sau từng đợt hơi lạnh buốt xương. Thời tiết đã đổi thay, lớp học cũng đã mất dạng để nhường bước cho công trình kiến trúc mới.

Viện Phật Học A Dục đã trở thành một cổ vật quý hiếm của mười năm trước. Giờ đây trong những hoài niệm tâm linh, mỗi vị trong chúng ta đều có một cách nhìn, nhưng chắc chắn rằng dưới mái Viện Phật Học A Dục, chúng ta đã thường thức, thứ đạo tình an lạc nhưt, cao đẹp nhưt. Mười năm tới đây, chắc rồi sẽ có kẻ còn người mất, nhưng tinh thần Viện Phật Học A Dục vẫn vậy, vẫn không đổi dời. Lại thật, có những cái bất diệt trong một cảnh đời luôn biến dịch!

Kính gởi tới từng vị những gì bất diệt với tất cả tấm lòng trân trọng.

Nhân Vía Đức Quán Thế Âm Bồ Tát
16/7/2006
Thiện Đức

Đầu Năm :

DÂNG LÊN 10

ĐÓA HOA

SEN CÙNG

PHẬT

Diệu Thúy

Trời nắng như một phiến ngọc xanh biếc trải dài xuống trước tiền đình chùa, mây mùa Xuân như tấm lụa mong manh và trắng tinh bay phơ phớt; Khuông viên ngôi chùa còn thơm ngát hương sen, nhìn ra hồ sen nở rộ những cánh sen hồng.

Lòng son cát bụi không mờ nhạt phai

Sen trắng bùn như chẳng hôi tanh

Ý nghĩa như trên đã nói về phẩm tiết của Hoa Sen, nhất là sen có mùa Hạ càng tăng thêm vẻ đẹp.

Hoa sen mùa hạ nở hồng

Dầu bùn dầu cặn mà lòng vẫn thơm

Hoa sen từ chỗ bùn như, vung lầy vươn lên! Đức Phật Từ Bi đã lấy hoa sen để biểu tượng cho cuộc sống và đạo lý của Ngài.

Tôi xin thành khẩn dâng lên mười đóa hoa sen cúng Phật:

Đầu năm dâng lên:

1- Đóa sen thứ nhất:

Con xin thành tâm đảnh lễ, quỳ trong Chánh Điện Phước Huệ - Quang Minh – Hoa Nghiêm, xóa bỏ hết ưu tư phiền não, quên hết sân si và hận oán, đời lắm mê muội; Con xin thành tâm sám hối nghiệp chướng.

2- Đóa sen thứ nhì:

Kính xin Phật Tổ từ bi cứu độ cho thế giới hết đau khổ, đem ánh sáng Quang Minh toả khắp hết cõi Ta Bà, để cho tâm của nhân gian trước đây làm ác, gây nghiệp, biết quay đầu lại mà tu tỉnh, cho thoát cái khổ luân hồi.

3- Đóa sen thứ ba:

Kính xin Phật Tổ cứu độ chúng sanh, đem tình thương bao la giúp con người tìm về ánh sáng chơn lý, đưa con người ra khỏi vô minh phiền não, hết lòng học hành Từ, Bi, Hỷ, Xả, quên hết bon chen và ganh ghét tị hiềm.

4- Đóa sen thứ tư:

Kính xin những lời kinh Phật trở thành những hào quang sáng rọi khắp chân không, cho chúng sanh trong chốn Vô Thường biết lo tu hành và tìm con đường giải thoát, cho chơn tâm được sống an lạc!

5- Đóa sen thứ năm:

Kính xin Phật pháp hoàng dương, cho đạo pháp trở thành ánh sáng soi rọi khắp nẻo đường mê muội của nhân gian, đem lợi ích cho chúng sanh, đem yêu thương tỏa ánh sáng hào quang để cho chúng sanh không còn tham đắm sắc, hương, vị, xúc, pháp; Là tài sắc, danh lợi và tình tiền... là sự trói buộc phiền não, ban bố giảng dạy pháp này là "tâm trong Thủ Lăng Nghiêm"! Đề nêu cao đời sống hoàn toàn thanh tịnh, để cho con người chấm dứt khổ đau ray rứt.

6- Đóa sen thứ sáu:

Con mong ước những người bạn cũ ngộ được tánh không, chuyển đổi tà thức ô nhiễm thành bạch tịnh thức và tiếp nhận được Vô Tự Chân Kinh của Đức Phật đại phát Bồ Đề Tâm.

7- Đóa sen thứ bảy:

Con cầu mong cho mọi người đều thâm nhập Phật pháp là thể hiện tinh thần những lời Phật dạy, để áp dụng và thực hành trong cuộc sống hằng ngày, và tạo được cảnh giới hiểu biết, an lạc ngay tại thế gian này.

8- Đóa sen thứ tám:

Con cầu mong sao cho mọi người trên trái đất hiểu Phật nhiều hơn, thấm nhuần tinh thần những lời Phật dạy trong tất cả Kinh Điển, ngộ hầu chấm dứt khổ đau, mang lại hòa bình, an vui cho cộng đồng nhân loại.

9- Đóa sen thứ chín:

Ngày ngày, đêm đêm tụng kinh, niệm Phật, lần chuỗi nhất tâm, sẽ trở về với quý Thầy Cô, lúc đó hiện thân giải thoát để hoàn thành Phật sự.

10- Đóa sen thứ mười:

Con mong những tạp chí Phước Huệ - Quang Minh – Hoa Nghiêm là Văn Hóa Phật Giáo cần được truyền bá trong giới

Phật tử nhiều hơn nữa, mang đến từng nhà, từng người là niềm an vui hạnh phúc của đạo Phật!

Đây cũng là góp phần làm cho Giáo Hội Phật Giáo Úc Đại Lợi và Tân Tây lan càng ngày càng có vị trí trong cộng đồng Phật Giáo và các nước lân cận.

* Riêng con nguyện cầu Chư Phật gia hộ cho mọi người sống trong thế giới, đem tình thương và sự hiểu biết để mỗi mùa Xuân trôi qua mãi mãi và trở thành bất diệt.

*Đầu năm đi chùa đón Xuân
Nhịp chuông ngân ái từng hồi ngân nga
Điện Phật uy linh hương tỏa
Dâng lên mười đóa hoa sen cúng Phật.*

*Hòa Thượng ban phát lộc quà
Lời hay ý đẹp tựa như đóa hoa
Xuân về khắp nẻo gần xa
Xuân này đâu khác mấy mùa Xuân qua.*

*Mừng Xuân ta uống tách trà
Tâm thành lễ Phật – Ngài đều ban phước
Vạn sự kiết tường như ý
Pháp thể khinh an – Chúng sanh dị độ.*

Namo Amitabha

Xuân Đinh Hợi năm mới 2007 – Melbourne

Diệu Thúy

